

Praha-Žižkov, 12. 12. 2021
P. Jareš

Na tenkém ledě

2Kr 6,24-7,5.16-20
L 1,5-25

Někdy pro nás může být těžké věřit evangeliu (dobré zprávě) do všech důsledků. Když pomyslíme na různé věci, které nám Pán Bůh v evangeliu slibuje a o kterých nás ujišťuje, může nám to chvílemi připadat až neuvěřitelné. Nedovedeme si představit, že by se ta slova mohla uplatnit v našich životech. Ve své modlitbě například Pán Ježíš o svých učednících říká: „ *Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno ...* “ (J 17,22 ČEP) Pavel píše: „ *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!* “ (2K 5,17 ČEP) Petr připomíná: „ *Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.* “ (2P 3,13 ČEP) Mohou se o nás pokoušet vážné pochybnosti o tom, zda se všechny ty nádherné věci stanou skutečností. Nejmenovaný voják ze starozákonního příběhu i Zacharjáš nevěřili dobré zprávě od Boha, kterou slyšeli. Kromě samotné nevíry však u každého z nich vidíme ještě něco navíc. Oba dva nahlas zpochybňují Boží slovo. Z jejich úst zaznívá jakési vyznání nevíry. Nad uskutečněním Božích slibů kladou nahlas otazníky. Když svými slovy zpochybňujeme Boží slovo, ocitáme se vždy na tenkém ledě. Můžeme se snadno probořit, ochudit se o Boží požehnání. Pán Ježíš řekl: „ *Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.* “ (Mt 12,36-37 ČEP)

V obou příbězích zaznívá dobrá zpráva do situace, v níž se vyskytuje problém. V obou případech se jedná o problém, jehož vyřešení Pán Bůh slibuje. V prvním případě to byl ukrutný hlad, který nutil lidi jíst i naprosto nechutné věci. Dokonce byl tak krutý, že doháněl lidi až ke kanibalismu. (Ke kanibalismu docházelo například i za hladomoru na Ukrajině ve třicátých letech minulého století.) Ve druhém příběhu to byla dlouholetá bezdětnost starých manželů z důvodu neplodnosti. Úplně stejně na tom ale byli Abraham a Sára, kterým Pán Bůh podle svého slibu v jejich vysokém věku daroval syna Izáka (srov. Gn 11,30; 17,1-18,15; 21,1-7). Pozornému čtenáři Bible může proto zpráva o problému Zacharjáše a Alžběty napovědět, že Pán Bůh chystá jeho řešení. To už tady přece bylo, to už Pán Bůh v minulosti řešil. Božím spásným činům předcházejí velké problémy a nedostatky. Tehdy to byl hlad a neplodnost. V našich životech to může být zapletení do různých špatných rozhodnutí, postojů a činů. Mohou to být všelijak zašmodrchané vztahy. To jsou situace, do kterých za námi Pán Ježíš přichází. Světlo je nejjasněji vidět, když září ve tmě. A dobrá zpráva o Spasiteli je světlem, které září do našich temnot. „ *Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti,*

zazáří světlo. “ (Iz 9,1 ČEP) Naším světlem je sám Pán Ježíš, který nás přišel zachránit z našich hříchů.

V obou příbězích dochází k tomu, že někdo dobrou zprávu nahlas zpochybňuje. A v obou příbězích na to dotyčný doplácí. Štítonoš reagoval svou pochybovačnou otázkou na slova proroka Eliši. Chtěl snad říci, že i kdyby Hospodin otevřel nebesa jako kdysi na poušti, když sytil svůj lid manou (2Kr 7,2; srov. Ž 78,23-24), nemohlo by se prorokovo slovo uskutečnit. Odmlouval Bohu. A dostalo se mu příkré odpovědi: „ *Hle, uvidíš to na vlastní oči, ale jíst z toho nebudeš.* “ (2Kr 7,2 ČEP) A tak se i stalo. Je velmi smutné, když někdo na vlastní oči vidí, jak lidé kolem něj prožívají Kristova dobrodiní, moc evangelia, ale jeho samotného se to nedotýká. Vidí projevy Boží milosti v životech druhých, ale sám to neprožívá. I tak by mohl vypadat důsledek vyznání nevíry. Zacharjáš pochyboval nahlas o slovech anděla, který mu přinesl radostnou novinu. Anděl reagoval tak, že mu sdělil své jméno - Gabriel. Přinášel Boží slovo už proroku Danielovi (Da 8,16; 9,21). Byl andělem, který stával před Bohem, přicházel tedy k Zacharjášovi z bezprostřední blízkosti Boží. Sám Bůh ho poslal, aby Zacharjášovi přinesl dobrou zprávu. Zacharjáš si měl zřejmě uvědomit, komu tu vlastně odmlouvá. Měl si patrně uvědomit velkou závažnost svých pochybovačných slov. Anděl mu pak oznámil Boží výchovné opatření. Zacharjáš měl zůstat němý až do dne narození zaslíbeného dítěte. Když vyšel z chrámu, nemohl tak shromážděnému lidu udělit obvyklé požehnání. Nemohl své ženě vyprávět o tom, co prožil. Měl náhle spoustu času na přemýšlení o všem, co mu anděl ohlásil. Když mu po řadě měsíců Pán Bůh konečně dovolil promluvit, byla mezi prvními slovy z jeho úst slova chvály Bohu (L 1,64. 67-79). Během devítiměsíčního mlčení se v něm jistě slova chvály nahromadila a zrála. Když zpochybňujeme Boží sliby, může se nám stát, že také jakoby oněmíme. Nemusí to znamenat, že ztratíme schopnost mluvit jako takovou. Můžeme klidně mluvit o všem možném, jen o Božím jednání v našich životech nemáme co říct. A to je právě ta němota. Nemáme o čem svědčit. A chybí nám i srdečná slova vděčnosti a chvály. Můžeme být zkrátka jako němí.

Vyznání nevíry neprospívá nám samotným, ani lidem kolem nás. Ochuzujeme jím sebe i druhé o Boží požehnání, o Boží dobrodiní. Je to zkrátka tenký led, který pod námi může povolit. Lepší volbou je vyznání víry. Lepší volbou jsou slova, jimiž vyznáváme naši důvěru vůči Bohu, naši víru v Pána Ježíše. Slyšíme je například od apoštola Pavla, když filipským věřícím píše: „ ... *jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.*“ (F 1,6 ČEP) Když vyhlášíme naši víru v Boha, v jeho sliby, pozvedáme štít víry, který má být součástí duchovní zbroje každého křesťana. Stůjte i chod'te tedy „ ... *vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého.* “ (Ef 6,16 ČEP)